

Тогава нетърпеливите византийци потеглиха на гъсти редици към стана на българите. Мислеха, че ханъ Крумъ ще излѣзе съ войската си на откритъ бой въ равното поле, за да го увлѣкатъ и надвиятъ съ числеността си. Ала се измамеха въ своя планъ. Българите ги чакаха въ гористите тѣснини. И щомъ гъстите имъ редици като мжтенъ порой се вмъкнаха нетърпеливо изъ кри-

вите пжтеки, отъ прикритата котловина най-напредъ налетѣ върху тѣхъ съ страхотенъ викъ вихрената Крумова конница и почна да ги преследва и избива. Сетне, ханъ Крумъ, като се увѣри, че ромеите бѣгатъ, махна съ ржка!

— Сега е редъ на пехотата. Змията ще бжде смазана.

И той поведе войската си къмъ бойното поле.

Бѣше 22 юний, лѣто Господне 813.

Звезделинъ Цоневъ

Обичамъ те родино света.

Обичамъ те, родино света,
съ любовъ стихийна и съ жаръ,
обичамъ на дѣдитъ си земята
и родния си святъ олтаръ.

Обичамъ твоите поляни,
твоите кичести гори,
обичамъ твоите балкани,
твоите пълниви и бистри рѣки.

Обичамъ азъ земята ти свещенна
на мъртвите ми вечъ дѣди,
съ потъ и кръвъ тя е напоена,
осѣяна вредъ съ бѣли гниещи кости.

Обичамъ те, Родино, знай го!
За тебе искамъ да умра!
Предъ тебъ обещахъ съмъ всеотдайно
вънецъ отъ лаври да скова.

Ще браня азъ земята света,
надъ която лжѣтъ на свободата грѣй—
отъ Охрида, на златна Добруджа нивята,
отъ Дунава до Бѣлото море.

орле — Т. Тинчевъ
Сопотъ, 944 г.